

— Далъ Богъ добро, вълчи сине!

— Чии сте вие?

— Попови. . .

— А-а — попови — значи за моя обѣдъ готови!

— Готови — готови, вълчо, но прѣди да ни ядешъ, хвани едно отъ насъ за ухото да посвири съ гайда, това ни е отъ баща занаятъ останало. Хемъ ние ще поиграемъ, хемъ ти ще се повеселишъ, казали свинетъ.

Вълчо ги послушалъ, хваналъ едно прасе за ухото, а то заквичало, засвирило съ оная ми ти гайда, та всички хора отъ селото се затекли да видятъ, какво има. Видѣлъ вълчо, че тичатъ хората, и че всѣки въ ржка дърво носи, разбралъ, че не е чиста работата, оставилъ прасето и бѣжъ — да го нѣма.

Отишълъ вълчо въ гората, засраменъ, гладенъ, спрѣлъ се до единъ пнъ, заплакалъ и занареждалъ:

— Ахъ, тая моя глупава глава, колко ли още има да пати! . . .

Въ това врѣме насрѣща му по пжтеката се задалъ селския терзия съ аршинъ въ ржка. Той билъ малко пиянъ, та се завалялъ насамъ на тамъ, въртѣлъ аршина въ ржка, подсвиркалъ си, танъникалъ си и отъ врѣме на врѣме емфе смъркалъ.

— Добъръ день ти, селенино! — казалъ вълчо.

— Добро да намѣришъ, горянино! — отговорилъ терзията.

— Чий си ти?

— Поповъ. . .

— А-а — поповъ — значи за моя обѣдъ готовъ.

— Готовъ — готовъ, казалъ терзията, ама менъ ми се струва, че не ще мога да се побѣра въ корема ти. Дай, по-напрѣдъ да прѣмера.

— Като ще мѣришъ — мѣри, казалъ вълчо, само по-скоро, защото, право да ти кажа, много съмъ гладенъ.

Терзията хваналъ вълчо за опашката, че като почналъ да го мери. . . Бие и вика:

— Аршинъ на ширъ, аршинъ на длъжъ.

Той бие, вълкътъ скача.